

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Варна, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Х.а - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Х.а - Желева Административно наказателно дело № 20233110200051 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН. То е образувано по жалба на Д. Х. И. с ЕГН: *****, с адрес: с.Страшимирово, ул. „Победа“ № 16 срещу: Електронен фиш / ЕФ/ серия К№ 6355423, издаден от ОДМВР Варна, с който за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП му е било наложено адм. наказание глоба в размер на 100 /сто / лв. на основание чл.189, ал.4 вр. чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП.

С жалбата се моли да бъде отменен издаденият електронен фиш като се излагат пространни твърдения за нарушения на административнопроизводствените правила, незаконосъобразност и неправилност на ЕФ, поради противоречието му с материалния закон.

В съдебно заседание, въззивникът не се явява и не се представлява.

Наказващият орган –ОД на МВР-Варна , редовно призован, в съдебно заседание не изпраща процесуален представител. По делото са постъпили писмени бележки от надлежно упълномощен процесуален представител- юриконсулт, който ангажира

становище за законосъобразност на електронния фиш, като моли същият да бъде потвърден. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение .

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Електронният фиш серия К№ **6355423** е съставен от ОД на МВР-Варна, против въззивника **Д. Х. И.**, затова че на 24.08.2022 г. в 01:21 часа, в населено място-гр.Варна, по бул.“Владислав Варненчик“, до автобусна спирка „Вамо“, в посока центъра на града е извършено нарушение за скорост с лек автомобил ”Ауди А3” с рег. № В6379 ТК, установено и заснето с автоматизирано техническо средство № АРН САМ S1 -№120с511, като при разрешена скорост 50 км./ч. е установена скорост 77 км./ч., като превишаването е 27км./ч.– нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

На 19.09.2022г. при обработка на заснетите данни в ОД на МВР-Варна, Сектор ПП-Варна, било установено извършеното нарушение.Като собственик на превозното средство бил установен възз.Д. И.. Порди това на 19.09.2022г. бил издаден електронния фиш, с който на въззивника И., като собственик на автомобила, била наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП.

ЕФ бил връчен на въззивника на 17.12.2022г., като на 29.12.2022г. той депозирал жалба срещу ЕФ в РС-Варна.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства –писмени и веществени.

Съдът изцяло кредитира писмените и веществените материали, съдържащи се в АНП и приобщени към доказателства по делото, както и тези събрани в хода на съдебното следствие.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока за обжалване и от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Административнонаказателното производство е проведено в рамките на сроковете по чл.34 от ЗАНН. Видно от материалите по делото- справка от Системата за управление на административно-наказателната дейност – АИС-КАТ, ЕФ е издаден на 19.09.2022г. т.е. т.е. по-малко от месец от установяване и заснемане на нарушението.

Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН е специална и регламентира не само случаите, в които не следва да се образува АНП, а и случаите, когато образуваното такова следва да се прекрати. Съдът не споделя възражението в жалбата, че преследвателната давност за това нарушение е изтекла. Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания. В ЗАНН, обаче, липсва регламентация на давностни срокове, за погасяване на административно наказателното преследване, каквито се съдържат в Общата част на НК. Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Съобразявайки Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, въззивният съд, в настоящия си състав, намира, че в конкретния казус възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност на въззивника е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс /НК/ и по-конкретно приложение следва да намерят чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от ЗАНН, във вр. с чл.11 от ЗАНН. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 от НК / действаща към датата на извършване на нарушението / наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, а според чл.81, ал.3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. От анализа на цитираните разпоредби се налага извод, че в случая възможността въззивникът да бъде санкциониран се изключва с изтичане на четири години и половина давностен срок, като съгласно чл.80, ал.3 от НК, във вр. с чл.11 от ЗАНН същият тече от извършване на Д.ието.

Видно от съдържанието на процесния ЕФ и приложените доказателства въззивникът е санкционирана за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, извършено на 24.08.22г.- датата е посочена изрично в ЕФ. ЕФ е бил издаден на 19.09.22г. и връчен на дата 17.12.2022г. Оттук следва, че административнонаказателната отговорност на сочения като нарушител субект би се погасила по давност с изтичане на четири години и половина от извършване на нарушението, който срок към настоящия момент не е изтекъл и следователно отговорността на въззивникът не е погасена по давност.

Спазени са разпоредбите на чл.57 от ЗАНН и чл.189, ал.4 от ЗДП. В ЕФ са посочени териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика на

когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Възраженията на жалбоподателя, че ЕФ е незаконосъобразен са неоснователни. Електронният фиш съдържа всички предвидени реквизити в разпоредбата на чл. 189, ал.4 от Закона за движение по пътищата. Посочената разпоредба въвежда специален ред и реквизити на санкционния акт, поради което съдът намира, че възраженията за нарушаване на реда за издаването му са неотносими, тъй като жалбоподателят се позовава на изисквания, относими към реда на издаване и съдържанието на наказателните постановления, включително относно посочването на орган, издал електронния фиш и дата на издаването му. В разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП са изброени изчерпателно реквизитите на електронния фиш и сред тях не фигурира „дата на съставяне на фиша” (за разлика от чл. 42, т.2 ЗАНН, който въвежда такъв реквизит на АУАН). Ето защо не може да се приеме, че има разминаване на датите относно издаване на ЕФ, тъй като такъв реквизит – дата на издаване по закон не е предвиден. Липсата на дата на съставяне на електронния фиш не се възприема от съда като съществено процесуално нарушение. По дефиниция електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което е сторено. Най-сетне, в тази насока следва да бъде съобразено и естеството на електронните фишове, които съгласно § 6, т.63 от ДР на ЗДвП представляват електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От друга страна, с оглед посочената в електронния фиш дата на извършване на нарушението – 24.08.2022г., с оглед дата на издаването му-19.09.22г. и предвид датата на връчването му на наказаното лице –17.12.2022г., не е налице и индicia за несъблюдаване на сроковете по чл.34 от ЗАНН във връзка с процесното административнонаказателно производство. Доколкото в електронния фиш е посочено ясно мястото на извършване на нарушението, което е в населено място- гр. Варна, и ясно е посочено, че фишът е издаден от ОД на МВР – Варна, не са налице пречки и за извършване на преценката дали процесният електронен фиш е издаден от компетентната териториална структура на МВР. ЕФ отговаря на утвърдения от министъра на вътрешните работи образец, като това обстоятелство не се оспорва от въззивника, напротив изрично се сочи в жалбата му на стр.6.

Ирелевантно за законосъобразността на електронния фиш е обстоятелството, че във фиша не е изписано в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва същия.

Срокът за обжалване и посочването пред кой орган подлежи на обжалване са от значение за преценката за допустимостта на оспорването му, но не и за законосъобразността му, а очевидно в случая жалбата срещу електронния фиш е приета за допустима като подадена в срок и пред надлежен съд, така че по никакъв начин не са нарушени правата на наказвания субект. Не отговаря и на съдържанието на ЕФ, твърдението, че собственикът не бил уведомен, че може да подаде възражение срещу ЕФ. В последният изрично му е указано, че в 14-дневен срок от връчването му може да подаде декларация с посочване на лицето извършило нарушението, както и копие от неговото СУМПС.

Като собственик на процесното МПС в електронния фиш е посочен възз.И.. Фактът, че се налага глоба, като е посочено физическото лице- собственик, ясно сочи, че за процесното извършено нарушение при управление на МПС е ангажирана именно отговорността на въззивника. Същият не оспорва, че именно той е управлявал автомобила.

От събраните по делото доказателства е установено, че извършването на процесното административно нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП е установено и заснето с автоматизирано техническо средство ARH CAM S1 -№120с511, което представлява мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение.

Както се установява от мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 година по т.д. № 1/2013 година на ВАС, издаването на електронния фиш е строго ограничено и възможно само в случаите на предварително стационарно позиционирани технически средства със съответните предварителни обозначения за съществуването им ([чл. 165, ал. 2, т. 6](#) и [т. 7 ЗДвП](#)), **същите да работят на автоматичен режим без нужда от обслужване от съответен контролен орган.** В останалите случаи при използване на мобилни технически средства, обслужвани и използвани непосредствено от контролен орган, тази разпоредба е неприложима и за констатираните с тези технически средства нарушения на [ЗДвП](#) е приложим общият ред за съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление.

В настоящата си редакция чл.189, ал.4 от ЗДвП (Нова - ДВ, бр. 10 от 2011г., изм., бр. 19 от 2015г.) гласи, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Точка 65 (Нова – ДВ, бр. 19 от 2015 г.) от ДР на ЗДвП определя, че "Автоматизирани технически средства и системи" са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни – прикрепени към

превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

На основание чл.165, ал.3 от Закона за движението по пътищата Министерът на вътрешните работи е издал НАРЕДБА №8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, обн., ДВ, бр. 36 от 19.05.2015г., с която се уреждат условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи (АТСС) за контрол на правилата за движение по пътищата. В чл.2 от Наредбата се прави разграничение между стационарни и мобилни АТСС, като чл.3 гласи, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават електронни фишове чрез използване на автоматизирана информационна система. Анализирайки посочените нормативни разпоредби се налага извода, че към дата на установеното с Ел.фиш нарушение- 24.08.2022г., нарушенията на правилата за движение по пътищата могат да се установяват и санкционират, чрез издаване на електронен фиш, чрез използване на мобилни АТСС, временно разположени на участък от пътя.

Въведените с Наредбата изисквания относно въвеждането в експлоатация, реда за използване, начина на обозначаване на зоната за контрол с АТСС и автоматизирания режим на работа, **който не изисква обслужване от контролния орган- освен включването и изключването на мобилното АТСС /чл.9 от Наредбата/**, отговарят на изискванията залегнали Тълкувателно решение №1 от 26.02.2014г. на ВАС – Общо събрание на колегиите, относно непълнотите в регламентацията на работата на „техническите средства” преди изменението на чл.189, ал.4 от ЗДвП с ДВ., бр. 19 от 2015г. Отчитайки настъпилата законова промяна, настоящият състав приема, че електронен фиш за санкциониране на допуснато нарушение на Закона за движението по пътищата може да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно автоматизирано техническо средство или система, при условие че са изпълнени изискванията на НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015г.

От доказателствата по АНП се установява, че контролните органи са изпълнили изискванията на чл.4 от Наредбата- контролът да се осъществява със АТСС, одобрени по реда на Закона за измерванията, притежаващи удостоверение за одобрен тип средство за измерване и преминали първоначална или последваща проверка от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, удостоверение с представени по преписката удостоверение за одобрен тип средство за измерване – преносима система на контрол за скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1, преминала метрологичен контрол на

10.11.2021г., удостоверено с представени по административната преписка Протокол от проверка №67-СГ-ИСИС/10.11.2021г. на БИМ от проверка на мобилна система за видеоконтрол и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване №17.09.5126, валидно до 07.09.2027г.

Поради това и съдът намира, че са спазени изискванията на чл.4 от НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015г.

Съдът намира, че е било спазено и изискването на чл.9 от Наредбата. Видно от доказателствата по делото след включването и настройването ѝ системата работила самостоятелно, което е в пълен унисон с изискването на чл.9 от Наредбата, която дава правомощия на служителя единствено еднократно да насочи уреда в контролираната посока, да го включи и извърши първоначални настройки. Същевременно от протокола /приложение към чл. 10, ал.1 от наредбата /, съставен от обслужващия го полицейският служител-Е.Ж., е видно, че автоматизирано техническо средство е използвано на 24.08.2022г. във времеви интервал 01:00ч.-02:30ч., гр.Варна, бул.“Владислав Варненчик“, авт. спирка „Вамо“, посока центъра. От приложената към протокола снимка на АТСС, използвано на горепосочената дата и в горепосочения участък е видно, че се касае за преносимо средство за измерване разположено на пътя /мобилна камера тип „тринога“/. Съставеният от полицейския орган въвел в експлоатация АТСС протокол отговаря на всички изисквания на Наредбата и съдържа изискуемите реквизити.

Съгласно [чл. 189, ал. 15 от Закона за движението по пътищата](#) снимковия материал, изготвен с техническо средство или система, заснемаща или записваща датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, съставлява годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес. От снимковия материал приложен по преписката също е видно, че нарушението е заснето на мястото посочено в ЕФ.

Съдът намира, че не е нужно да бъдат събирани доказателства за поставен пътен знак, който предупреждава че се извършва заснемане на скорост. Действително такова изискване съществуваше в чл.7, ал.2 от Наредбата, която изискваше поставяне на пътен знак- „Пътният знак Е24“ преди мястото за контрол във всяка посока на сработване на автоматизираните технически средства и системи, а ал.1 от същия член изискваше оповестяване на контрола на интернет страницата на МВР или чрез средствата за масово осведомяване /изискване на чл.7, ал.1 –отм . от Наредбата- /. Тези две разпоредби на НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015г. са отменени с ДВ, бр. 6 от 2018 г., в сила от 16.01.2018 г. Изискването за оповестяването на местата за контрол, визирано в разпоредбата на чл.165, ал.2, т.8 от ЗДвП, също е отменено с ДВ, бр. 54 от 2017 г., в сила от 09.07.2017г. Поради горното към датата на визираното в ЕФ нарушение-24.08.2022г. контролните органи не са имали задължение предварително да

обозначават и да оповестяват местата за контрол на скоростта. Предвид изложеното, съдът намира, че разпоредбите на законодателството ни са спазени от наказващия орган и правото на защита не е било засегнато и в този аспект.

Измерената скорост на движение на автомобила е 80 км/ч., при разрешена такава в населено място-50км/ч.. Видно от приложената снимка, допустимата грешка при измерването в тези случаи е +/- 3 км, като във фиша е отразена наказуема скорост от 77км/ч, след приспадане на толеранса, при разрешена такава в конкретния участък-50 км/ч..Тук е мястото да се посочи, че в случая се касае за разрешена скорост в населено място, като е абсолютно нелогично искането да бъде събирана информация за наличието на пътен знак, указващ съответна разрешена скорост. На възз. като правоспособен водач на МПС би следвало да му е известна разрешената скорост в населено място. В случая се касае за движение в населено място, в рамките на град Варна, като ноторно известно е, че разрешената скорост на движение на МПС в рамките на населено място е именно 50 км/ч, освен ако не е въведено по-голямо ограничение- правила за движение, които следва да са известни на всеки правоспособен водач. От друга страна от наказващ орган не е повдигнато обвинение за превишаване на по- ниска скорост обозначена например при преминаване през кръгово движение, квартал и прочие, че да се изследва наличието на пътен знак. От приложения снимков материал по делото е видно, че автомобилът на възз. се е движел по главен булевард в гр.Варна, като е заснет със скорост 80 км/ч при движението му до спирка „Вамо“- част от градската мрежа, обслужвана от автобусните линии на града, като няма никакво съмнение, че в този участък е разрешена максимално допустимата скорост за управление в населено място, фиксирана в ЗДвП, а именно 50 км/ч.

Принципно управлението на ППС с превишена скорост е санкционирано в разпоредбата на чл. 182 от ЗДвП, като за конкретното превишение определено от АНО на 27 км./ч. /след приспадане на толеранса/ законодателят в разпоредбата на ал. 1, т.3 от същия текст е предвидил глоба в размер на 100 лева (сто лева) в редакцията на разпоредбата действала към момента на Д.ието.

От анализа на доказателствените източници се достига до недвусмислен извод, че на посочената в електронния фиш дата, час и място с техническо средство преносима система на контрол за скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 -120с511 било заснето движение на процесния лек автомобил със скорост от 77км./ч. при ограничение от 50 км./ч. , в населено място – гр.Варна, с което е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП, като е установено превишаване на скоростта с 27 км./ч. От наказаното лице не са ангажирани доказателства, от които да се установява, че нарушението не е извършено на мястото, посочено в обжалвания електронен фиш. От друга страна, към административнонаказателната преписка е приложен снимков материал – оригинал на

снимка с точни координати на нарушението, както и доказателства, че това е заснетата скорост на процесния автомобил- на представеното снимково изображение ясно се виждат, че лазерният лъч е измерил скоростта на процесния автомобил, тъй като маркерите на изображението се пресичат върху автомобила. Предвид изложеното, следва да се приеме, че правото на защита не е било засегнато и в този аспект.

Съдът намира, че правилно АНО е определил нарушителя. Нормата на чл.188 от ЗДвП предвижда административнонаказателна отговорност за собственика или ползвателя на моторното превозно средство за извършеното с него нарушение, независимо от това кой е действителния негов извършител, респективно ползвател на превозното средство. В конкретния случай видно от справката от централната база на сектор ПП собственик на МПС-то, с което е извършено нарушението е собственост на възз.И.. Въззивникът, като собственик на МПС не е ангажирал доказателства, че друго лице е управлявало автомобила на посочената дата, не е представила и упоменатата в ЕФ писмена декларация, с данни за лицето извършило нарушението и копие от СУМПС на това лице, изискване на ЗДвП. Затова правилно АНО е определил субектът на нарушението. Съгласно чл.189, ал.5 от ЗДвП в 14-дневен срок от получаването на ЕФ собственикът, респективно ползвателя заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В тази насока и не съществува задължение за наказващия орган да кани изрично посочения като нарушител във фиша да депозира декларация по реда на чл.189, ал.5 от ЗДвП, доколкото това е законова възможност, предоставена от закона, от която нарушителят може да се възползва или не, по собствена воля, в предвидения законов срок от получаване на електронния фиш. В случая АНО няма задължение да събира доказателства, кой е управлявал МПС, а възз. като собственик на МПС е длъжен да представи такива-ако разбира се са налични. А очевидно в случая не е посочено от собственика на МПС друго лице управляващо автомобила на процесната дата.

Управлението на ППС с превишена скорост, в населено място, е санкционирано в разпоредбата на чл. 182 от ЗДвП, като за конкретното превишаване от 27 км./ч. законодателят в разпоредбата на ал. 1, т. 3 от същия текст е предвидил глоба в размер на 100 лева (сто лева) за превишение на скоростта от 21 до 30 км./ч. Размерът на санкцията е фиксиран такъв, поради което обсъждането на въпроса за нейната справедливост е безпредметно.

Съдът намира, че въпросът за приложението на чл. 28 от ЗАНН изобщо не следва да се обсъжда, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 189з. (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 24.12.2021 г.), за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от Закона за административните нарушения и наказания, което сочи на голямата

обществена нетърпимост към подобни Д.ия. За прецизност следва да се посочи, че видно от приложената по делото справка за нарушител /водач И. е бил санкциониран с влезли в сила НП и фишове за различни нарушения на ЗДвП общо 24 пъти. Горното идва да покаже, че въззивникът системно не изпълнява задълженията си по ЗДвП. Нещо повече, касае се за превишаване на скоростта в населено място с близо 30 км/ч. Поради това и няма как да се охарактеризира извършеното от водача като маловажен случай на нарушение. Нарушението не следва да се толерира, а следва да се накаже, с оглед превъзпитание на дееца му към спазване на законоустановения ред.

При тази фактическа обстановка, съдът намира, че в случая производството по административнонаказателна отговорност чрез издаването на електронен фиш се е развило при спазване на установените процесуални правила, подробно разписани в издадената въз основа на ЗДвП НАРЕДБА № 8121з-532 от 12.05.2015г.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

На основание чл. 63д, ал.3 от ЗАНН (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) В производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по [чл. 58д](#), се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал писмено становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, въззивникът следва да бъде осъден на основание чл.63д, ал.4 вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на ОД на МВР-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определено съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно- наказателни дела в размер от 80 до 150 лв. , съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая, което е видно и от липсата на каквито и да било процесуални усилия на ю.к по поддържане на обвинителната теза на АНО. Това мотивира съда да присъди

юрисконсултско възнаграждение в минимален размер—80лв.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.9 вр. ал.2, т.5 вр. ал.1 и чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш / ЕФ/ серия К№ 6355423, издаден от ОДМВР Варна, с който на **Д. Х. И. с ЕГН: *******, с адрес: **с.Страшимирово, ул. „Победа“ № 16** за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП му е наложено адм. наказание глоба в размер на 100 /сто / лв. на основание чл.189, ал.4 вр. чл. 182, ал.1, т.3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Д. Х. И. с ЕГН: *****, с адрес: с.Страшимирово, ул. „Победа“ № 16 да заплати на ОД на МВР-Варна сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по АНД №202331102000**51**/2023г. на РС-Варна.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____